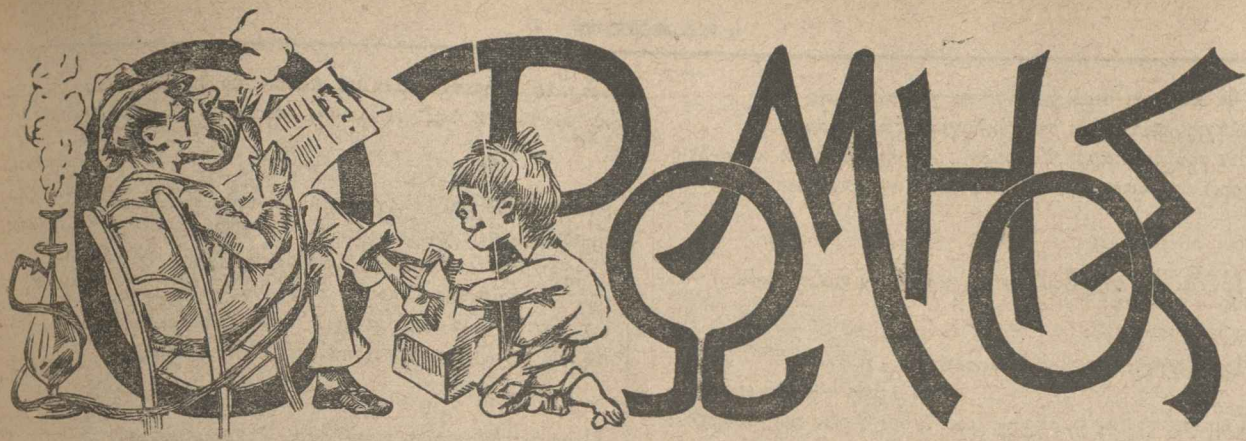

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΕΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα
κι' ὅταν ἐγὼ ἐξυπνάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐκτὴ τοῦ Ἰουνίου,
σκέψεις περὶ δανείου.

Ἐννενῆντα καὶ τρακόσα
καὶ δεῖσμοι καὶ χίλια τόσα.

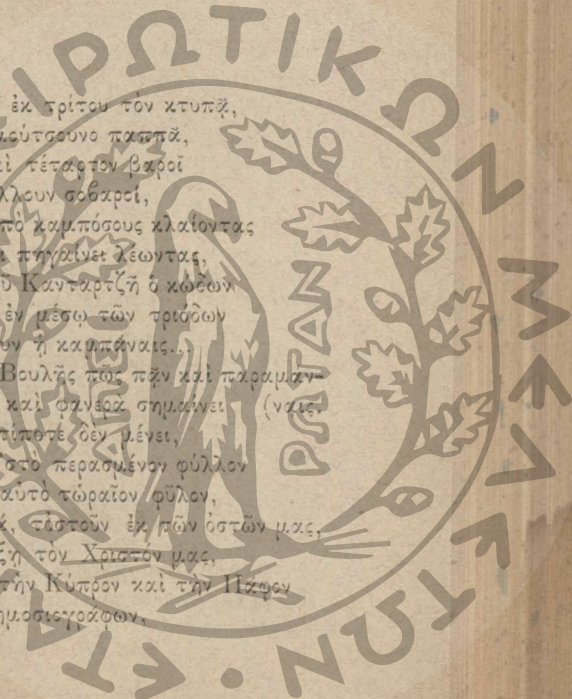

Περικλῆτος, Φασουλῆς,
μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Π.—Δὲν πᾶμε μέσα, Φασουλῇ;
Φ.— Ἀφοῦ τὸ θέλεις πᾶμε
ν' ἀνοίγωμε τὸ στόμα μας καὶ μυίγαις νὰ κτυπάμε.
Καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς μεγάλη σαχλαμάρα,
ἀκόμη δὲν μαζεύεται ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα,
ἀκόμη ὅλ' ἀνάλατα, μονότονα καὶ κρύα,
ἀκόμη δὲν μᾶς ἀναψε θερμὴ φιλοπατρία.
Ἀρχιζ' ἡ συνεδρίασις ἐν σιωπῇ μεγάλη
καὶ χαμηλοφρεῖνται μερικοὶ κι' ἀποκοιμοῦνται ἄλλοι,
τίγκ τίγκ κτυπᾷ ὁ Κανταρτζῆς, πολλοὺς πειράζ' ἡ ζέστη,
νὰ σοὺ κι' ὁ Κωνσταντόπουλος, ὁ νέος Πιτ τούτέστι,
τίγκ τίγκ κτυπᾷ ὁ Κανταρτζῆς, πᾶς Βουλευτῆς ὀρκίζεται,
ὁ Μισσηνέζης βλέπωντας τὸν Κανταρτζῆ φουρκίζεται,
καὶ κάθε τόσο γίνεται μεγάλο πανηγύρι,
καὶ κάθε τόσο τᾶχουνε μὲ τοῦτον τὸν Ἀργύρη,
ὁ Κανταρτζῆς τὸν κώδωνα καὶ δεύτερον σημαίνει,
ἐπαιζοῦνται ὀκτὼ παληοὶ κι' ὀκτὼ νεοφερμένοι.

ὁ Κανταρτζῆς τὸν κώδωνα κι' ἐκ τρίτου τὸν κτυπᾷ,
εἰς δὲ τὰ πάλκα φαίνεται τὸ μεῦτσονο παπᾶ,
ὁ Κανταρτζῆς τὸν κώδωνα καὶ τέταρτον βαροῖ
καὶ τρεῖς ἀρχιεπίσκοποι προβάλλουν σάβρακι,
κι' ἀκοῦς ἐνστάσεις ἐκλογῶν ἀπὸ καμπόσους κλαίοντας
καὶ λήγ' ἡ συνεδρίασις κι' ἔτσι πηγαίνει ἄνωγας,
καὶ μόλις παύσῃ, Περικλῆ, τοῦ Κανταρτζῆ ὁ κώδων
κι' οἱ Βουλευφόροι σκορπισθοῦν ἐν μέσῳ τῶν τριῶν
ἀμέσως τοῦ μεσημεριοῦ ἀρχίζουν ἡ καμπάναις.

Π.—Μοῦπον 'στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς πῶς πᾶν καὶ παρὰ μὴν
Φ.—Αὐτὸ πολὺ μ' εὐχαριστεῖ καὶ φανερὰ σημαίνει (ναί,
πῶς στάσιμος ὁ τόπος μας εἰς αὐτὸν δὲν μένει,
κι' ὅπως σοῦ εἶπα, Περικλῆ, ὅσο περασμένον φύλλον
σπεύδει πρὸς χειραφέτησιν κι' αὐτὸ τῶραϊον φύλλον,
καὶ τῆς πλευρᾶς μας ἡ πλευρὰ, τᾶστόν ἐκ πῶν ὀστῶν μας,
εἴτε ἀργὰ ἢ γρήγορα θ' ἀλλάξῃ τὸν Χριστὸν μας,
καὶ μὲ τὰ δὴ μουντζώνοντας τὴν Κυπρὸν καὶ τὴν Πάφον
'στὰ θεωρεῖα θᾶρχειται τῶν δημοσιολογῶν.

και συ θα κάθεται σιμά βρβάτης παραμάννας
να εξελέγχεις αὐστηρῶς τῶν ἐκλογῶν τὰς πλάνας.
Π.—'Εν τούτοις πάμε, Φασουλῇ... τί διάβολο νά κάνωμε ;
ἐκεῖ θαρρῶ τὴν ὥρα μας ἀδίκως δὲν τὴν χάνομε.

(Εἰσέρχονται εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἀρχίζουν συζητήσεις.)

Φ.—Ποῖον χαιρετᾷς, βρέ Περικλῆ ;

Π.— Τὸν μπέη τῆς Λαρίσσης.

Φ.—Χαιρέτα τον καὶ ἐκ μέρους μου... δὲν ξέρεις πῶς μ' ἀρέσει...
ἀμέσως μὲ κατέκτησε μ' ἐκείνο του τὸ φέσι...

Π.—'Αρχίζει τὰς ἐνστάσεις τῆς ἡ κάθε μαλαγάννα...

μὰ νὰ 'στὸ θεωρεῖον μας καὶ μία παραμάννα.

Φ.—Θὰ πλησιάσω, Περικλῆ, προσφώνησιν νά κάμω.

Π.—Κι' ἐγὼ μαζί σου ἐρχομαι γι' αὐτὸ νά σέ συνδράμω.

Φ.—Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς 'στὸ πλῆθος τῶν σοφῶν
παρατηρῶ καὶ σὰς ἐδῶ τὴν εὐρωστον τροφόν,
καὶ ἐλπίζομεν ἀργότερα εἰς εὐτυχεῖς ἡμέρας
νὰ βλέπωμεν ἀντὶ μιᾶς πολὺ περισσοτέρας,
καὶ γόνατο μὲ γόνατο νά κάθεσθε κοντά μας
ἐλέγχουσαι τὰ χρέη μας καὶ τὰ καθήκοντά μας.

Βεβαίως θὰ ἐμάθατε, μυριανθισμένη γλάστρα,
πῶς βγήκαν Βουλευταὶ πολλοί, ποῦ κάνουν γιὰ βυζάστρα,
βεβαίως θὰ ἐμάθατε τοῦ ἔθνους ἡ Βουλὴ
πῶς τῶν ἀρρένων ἐγίνε Δημοτικὴ Σχολή,
καὶ ἐσπεύσατε μετὰ χαρᾶς 'στὸ καὶμα τῆς ἡμέρας
νὰ ὠώσετε τὸ γάλα σας πρὸς τοὺς μικροὺς πατέρας.

Εἰς τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ τὸ γεγονὸς θὰ μείνῃ
καὶ τρεῖς φορεῖς μακάριοι καὶ εὐδαίμονες ἐκεῖνοι,
ποῦ θὰ θηλάσουν τοὺς μαστοὺς τοιαύτης παραμάννας,
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον ἀρτιμελοῦς νταρντάνας,
ποῦ τὸ φουσκόνον στῆθος τῆς καὶ τὸ παχύ της γάλα
πρὸς νέα κατορθώματα μᾶς ὀδηγεῖ μεγάλα.

Μετὰ χαρᾶς παρατηρῶ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Περικλῆτος
πῶς καὶ ἡ βυζάστρας ἄφρισαν μὲ τὴν Βουλὴν ἐφέτος
ἀδιακρίτως τάξεως, μαστῶν, περιωπῆς,
καὶ τοῦτο εἶναι μέγιστον σημεῖον προκοπῆς,
πιστεύω δέ, κυρία μου, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου
'στὸν σβέρκο νά καθίσετε τοῦ κάθε φαμφαρόνου.

Κι' ὅταν μὲν ζητήματα φυτρώνουν σοβαρὰ
μονάχα κάθε δέσποινα θὰ ἔρχεται κυρὰ
νὰ πῇ καὶ αὐτὴ τὴν γνώμην της μὲ χέρι καὶ μὲ πόδι,
εἰς δὲ τὰ δευτερεύοντα καὶ τὰ ἐπουσιώδη,
εἰς ἐξελέγξεις δηλαδὴ δι' ἐκλογῶν πλεκτάνας,
θὰ στέλλῃ τὴν κουζίνα της μετὰ τῆς παραμάννας.

Καὶ τώρα δὲν μᾶς λέγετε, κυρία παραμάννα,
ὅπου εὐωδιάζετε ὡς εἶδος μαντζουράνα,
μήπως ἐνστάσεις ἔχετε δι' ἐκλογὴν καμμίαν ;...
εἰπέτε τὰς ἐλευθερά χωρίς κανέν ἐμπόδιον

νὰ σὰς ὑπηρετήσωμεν μὲ πᾶσαν προθυμίαν
καὶ εὐθὺς νὰ τὰς ἐκθῶμεν 'στὸ τμήμα τὸ ἀρμόδιον.

Ἡ τοῦ Αἰγίου ἐκλογὴ σὰς φαίνεται γνησία,
ἢ ἐπεμβάσεις ἔκαμε φρικτὰς ἢ Ἐξουσία ;
Λέγει ὁ Μελετόπουλος μὲ τόνον σοβαρὸν
περὶ αὐτῆς τῆς ἐκλογῆς πῶς εἶναι νοθευμένη,
καὶ ἐκτὸς τῶν ἐπεμβάσεων 'στὸν Δῆμον τῶν Βουρῶν
ἐψήφισαν ἑπτὰ νεκροὶ καὶ τρεῖς ἀποθαμμένοι.

Πῶς οἱ Παναγιωτόπουλοι δὲν ἔκαμαν νισάφι,
πῶς ἀπὸ τὸν κατάλογον μὲ τρόπον διεγράφη
πᾶς ὁπαδὸς τοῦ Ὑπουργοῦ, πᾶν ὄνομα ἀντιπάλου,
καὶ τὸν ἐξυλοφόρτωναν μετὰ χονδροῦ ροπάλου,
πῶς γύριζαν νυχθημέρον μετὰ δημαστυνόμενων
ἐνσπεύροντες 'στὸ Αἶγιον τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον.

Ὁ δὲ Παναγιωτόπουλος μᾶς λέγει τὰ δικά του
καὶ γιὰ τὸν Μελετόπουλο τινάζει τὸν γιακά του,
πῶς ἤθελε τὴν ἐκλογὴν νὰ πάρῃ μὲ τὸ ζόρι,
πῶς μὲ Νομάρχας φανερά καὶ αὐτὸς ἐψηφοφόρει,
καὶ πῶς τὸν ἐσυνώδευε πληθὺς χωροφυλάκων,
καὶ ἐκ τοῦτου καταφαίνεται πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκον.

Πῶς κάθε πράξιν ἐπραξε, ποῦ διόλου δὲν συνάδει
πρὸς ἕνα νέον Σύμβουλον τοῦ Στέμματος δαιμόνιον,
καὶ πῶς 'στὸ σπῆτι καθίσε τοῦ Πολυχρονιάδη
καὶ ἡμέρα νύκτα ἐψάλαν καὶ οἱ δὲ τὸ Πολυχρόνιον.

Κι' αὐτὸ τὸ μέγα γεγονός νὰ ξεχασθῇ δὲν ἄφησε,
καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὸ Αἶγιον τὸ πρῶτο πρῶτο βράδυ
'στὸν Βασιλέα μὲ σπουδὴν κρυφὰ ἐτηλεγράφησε
πῶς εἰς τὸ σπῆτι κατοικεῖ τοῦ Πολυχρονιάδη,
ἀμέσως δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῆς Δανιμαρκίας
τὸν συνεχάρη ἐκ ψυχῆς περὶ τῆς κατοικίας.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα λέγονται σπουδαῖα καὶ χαζά,
ὁ Κούστας δέ, κυρία μου, μετὰ τοῦ Πετμεζᾶ
αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ἐντόνως ἀναίρει
καὶ οὔτε κἂν εἰς κανενὸς κεφάλι δὲν χωρεῖ
ὅτι τοιαύτην ἔκαμεν ὁ Ὑπουργὸς βλακείαν
τοιαῦτα νὰ τηλεγραφῇ πρὸς τὴν Δανιμαρκίαν.

Καὶ τώρα σεῖς τί λέγετε, κυρία παραμάννα ;
τίς ἐκ τῶν δύο φαίνεται πῶς εἶναι μαλαγάννα ;
Καὶ τῶν Πατρῶν ἡ ἐκλογὴ μεγάλως ἐμπερδεύθη,
καὶ ρήτορες διάσημοι, μεστοὶ φιλοπατρίας,
φωνάζουν εἰς τὰ πέρατα πῶς ἐκαπνοδοθεῖ
καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ τμήματος τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Τρεῖς ψήφους ὑπερέβησαν ὁ Ἀγγελῆς ὁ Ροῦφος
καὶ ἰδοὺ σπαρκακτικώταται ἀκούονται φωναί,
ὁ δὲ Γεροκωστόπουλος, ὅπου δὲν εἶναι μπουφας,
γυρεὺ οἱ τρεῖς ν' ἀφαιρεθοῦν εὐθὺς ἀπὸ τὸ ναί,
καὶ ὥστε Βαγγελίστρα μου φωνάζει μὴ χαθῶ
καὶ ἀκύρωσε τὸ τμήμα σου νὰ μὴν ἀδικηθῶ

Μὰ καὶ 'στὸ Παντοκράτορος τὸ τμήμα λέγουν ἄλλοι
συνέβησαν ἐγκλήματα πολλὰ καὶ φρικαλέα,
καὶ εἴθε ὁ Παντοκράτωρ τὸ χέρι του νὰ βάλῃ
'ἀσπίρη τὸν στυλάρπα τῆς Πάτρας Ἀχιλλέα,
καὶ θαρρῶ πῶς γέγραπται 'στὴν Βίβλον τῆς Βουλῆς
νὰ μείνῃ ἀντιπρόσωπος Πατρῶν ὁ Ἀγγελῆς.

Ἄλλα βουλαὶ Ἀχιλλεῖοι καὶ ἄλλα Βουλῆς βουλαὶ
καὶ πᾶς σχεδὸν ἐπιτυχῶν ὡς πίνῃ ναργιλέ,
ἡμεῖς 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο καὶ ἂν θέλῃς βρόντα
καὶ ὅταν κατέχουν ἐκτὸν τὴν δεξιὰν καὶ ὀδόντα,
καὶ εὐθὺς δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάνῃ τὸν βαρβάτον
καὶ ἂν γέμισε ἡ κάλπη του μὲ κοπριάς προβάτων.

Καὶ τῶν Παζῶν ἡ ἐκλογὴ μᾶς 'μπῆκε μὲς 'στὴ μύτη
καὶ τὸ περιέρχον κεντᾷ καὶ ἐμοῦ τοῦ πατριώτου...
καὶ τὴν ἔχει ὁ Μακρῆς ἀπὸ τὸν Βελλιανίτη
καὶ τοῦτος λέγει τὸ μακρὺ καὶ ἐκεῖνος τὸ κοντὸ του.
Λυσώδης δὲ ὁ Θόδωρος εἰς τὸν Μακρὴν ἐρρίχθη
καὶ μέσῃ καὶ ἔξω τῆς Βουλῆς φωνάζει διατόρως
πῶς ὁ Μακρῆς εἰς πτώχευσιν πρὸ χρόνου ἐκηρύχθη
καὶ κατὰ νόμον δὲν 'μπορεῖ νὰ εἶναι Βουλευτὸς.

Κοιμησιάζουν τὸν Μακρὴ τοῦ λόγου του αἱ σφύραι
καὶ μίαν γωμοδότησιν περὶ Μακρῇ ἐπῆρε
ἀπὸ τὸν κύριον Φαρᾶν καὶ ἀπὸ τὸν Εὐταξίαν,
καὶ ἔχ' ἡ γνώμη των πολλὴν αὐθεντικὴν ἀξίαν.
Κι' ἐξώδεψε ὁ Θόδωρος ἑπτὰ χιλιᾶδες τάλληρα
καὶ πόρκα δὲν θὰ φαίνεται πολὺ συχνὰ 'στὰ Φάληρα,
καὶ ἐγλύπταν εἰς τὴν Ρωσσοικὴν ὡς πρὶν φιλολογίαν
καὶ εἰς γνώσεων καὶ μελετῶν ἀκένωτον πηγὴν

θ' ἀλλάζῃ πάντα τοῦ Μακρῇ Χριστὸν καὶ Παναγίαν
καὶ θὰ προετοιμάζεται πρὸς νέαν ἐκλογὴν.

'Αλλ' ὅμως πῶς σὰς φαίνεται καὶ ἡ τῆς Λιμηρᾶς ;...
καὶ ἐκεῖνη ἔχει βάσανα καὶ τόσας συμφορὰς.
Ὁ Παππαμικηλῆς διὰ γραφίδος λαοῦ
πρὸς τοὺς κατοίκους ἔγραψε τῆς νέας Ἐπιδαύρου
πῶς ἔρχεται 'στὴν Λιμηρὰν ἐφ' ἄρματα πύριναι
καὶ δὴ συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου.

Κι' οἱ κάτοικοι τῆς Λιμηρᾶς νομίσαντες πρὸς ὥραν
πῶς φθάσει ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου Κωνσταντίνου
ἀμέσως ἀνεστάτωσαν ὅλην τὴν χώραν
καὶ ἐξόρμησαν νὰ τὸν ἀσπασθῶν οἱ πάντες εὐφροσύνης.
Πλὴν οὐδ' ἡ καταστοχὸς ἐκάστου ἀνθρώπου...
ἐξεθώκε τῆς Λιμηρᾶς ἡ ἔξαψις ἐκεῖνη
σὰν εἶδαν ὅλοι χασκόντες ἀντὶ τοῦ Κωνσταντίνου
πῶς ἔρχεται ὁ Κωνσταντῆς, ὁ γυῖος τοῦ Καπταγῆ.

Πρὸς δὲ αὐτὸς ὁ Ὑπουργὸς ἐνήργησε καὶ ἄλλως,
καθὼς δ' ὁ Ρίτσος βεβαίως μετ' ἄλλων διαφόρων
πῶς ἔχει σχέσεις ἔλεγε μετὰ τοῦ Βασιλέως,
πῶς ἔστωσε τὴν κάπα τοῦ ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων,
καὶ μελετᾷ ὁ Βασιλεὺς εἰς πρώτην ευκαιρίαν
νὰ δώσῃ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τὴν κόρην τοῦ Μαριάν.

Πῶς πρὶν τοῦ ὑπέρτατο ἐξ ἐκατομμυρίων
μετὰ πολλῶν ἐπαύσεων γηπέδων καὶ χορίων,
πῶς ταχτικά εὐρίσκειτο εἰς ἐπικοινωνίαν
μὲ πᾶσαν ἱψηλότητα ἀεμένην καὶ λυτὴν.

κι' ἐπίτηδες ὁ πεθερὸς ἐπῆγε 'στὴν Δανίαν
νὰ κουβαλήσῃ ἀπ' ἐκεῖ τὴν προῖκα μετρητὴν.

Τοιαῦτα μετὰ κομπασμοῦ, καὶ προπετείας γαύρου
πρὸς τοὺς κατοίκους ἔλεγε τῆς νέας Ἐπιδαύρου,
κι' εἶναι ὁ μόνος Ὑπουργὸς αὐτοῦ τοῦ Ὑπουργείου,
ποῦ θὰ συνδέσῃ τὸν λαὸν μετὰ τοῦ Γεωργίου.

Πρὸς δὲ κι' ὁ ἀντιπρόσωπος ὁ καὶ δικαστικός,
Χαρμπούρης ὁ πολὺγλωσσος κι' ἀνὴρ ἐκκεντρικός,
ἐκάλεσε τοὺς ἐκλογεῖς μὲ κωδωνοκρουσίαν,
κι' ὅταν αὐτοὶ προσέτρεξαν ἐμπρὸς 'στὴν Ἐκκλησίαν
τοὺς ἔλεγεν ὁ Ὑπουργὸς πῶς εἶναι ὃν θαυμάσιον
καὶ στέκεται 'ψηλὰ 'ψηλὰ ὡς 'στὸ κωδωνοστάσιον.

Ἔτσι ὠμίλει δι' αὐτόν, ποῦ ἡ χρυσὴ του μοῖρα
μέλλον εὐρὺ τοῦ ἥνοιγε καὶ στάδιον λαμπρόν,
ἐνῷ γιὰ τὰ ὀνόματα τοῦ Ρίτσου καὶ τοῦ Λύρα
συχνὰ μετεχειρίζετο τὴν λέξιν τοῦ Καμπρών.

Ὅμως ὁ ρέκτης Ὑπουργὸς ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ
τάποκηρυττει ὅλ' αὐτὰ ὡς ψεύδη ἀναιδῆ.
Οὐχ ἦττον καὶ τοὺς μὲν καὶ δὲ ποσῶς δὲν ἀδικῶ,
μηδὲ πιστεύω εἰς αὐτοῦ κι' ἐκείνου ἱστορίας,
εἰς μάτην δὲ θὰ καρτεροῦν νὰ πάρουν μερδικὸ
κι' οἱ κάτοικοι τῆς Λιμηρᾶς 'στὴν προῖκα τῆς Μαρίας.

Ἐν γένει δέ, κυρία μου, σὰς βεβαιῶ συντόμως
πῶς διεξήχθ' ἡ ἐκλογὴ ἐκάστου παρανόμως.
Μὲ τὰς ἐνστάσεις τὰς πολλὰς ὁ κόσμος θ' ἀπορήσῃ,
καὶ τότε μόνον ἐκλογαὶ θὰ γίνουν ἀληθεῖς,
ὅταν ρητῶς καὶ καθαρὰ τὸ Σύνταγμα ὀρίσῃ
πῶς Βουλευφόρος γίνεται πᾶς Ἕλλην ἐκτεθείς.

Καὶ τώρα πῶς σὰς φαίνεται τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον,
καθὼς κι' ὁ περονόσπορος ὁ τῶν σταφιδαμπέλων;
νομίζετε πῶς τὸ κακὸν τῆς νόσου θὰ περάσῃ,
ἢ ὅτι 'στὰ χρεώγραφα κι' αὐτὸ θὰ ἐπιδράσῃ;
ἐν τούτοις δὲν σὰς φαίνεται πῶς εἶναι παρὰ νόμον
κι' ὁ χαλασμός τῶν πλατειῶν ὑπὸ τροchioδρόμων;

Ὁ Πιτ ὁ Κωνσταντόπουλος δὲν χωρατεῖει διόλου,
εἶν' ἓνας Πιτ ἀλλοιωτικός μὲ πείσμα τοῦ διαβόλου,
κι' ὅταν Τριπολιτσιώτικο τοῦ ἔρχεται μπουρίνι
θέλει νὰ κάμῃ κάθε τί καθὼς αὐτὸς τὸ κρίνει,
καὶ στέλλει χωροφύλακας, κλητῆρας κι' ἀστυνόμους,
καὶ μᾶς χαλᾷ τὸ Σύνταγμα μὲ τοὺς τροchioδρόμους.

Δὲν εἶναι παῖζε γέλασε καὶ μὲς 'στὰ ὅλα ρίχνει,
νὰ μᾶς ἀφήσῃ προσπαθεῖ τῶν ἡμερῶν του ἔχνη,
ἂν δὲ εἰς ὥρας ἐκλογῶν κρατῶν τὴν πολιτείαν
ἡσφάλισε τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους,
ἀλλ' ὅμως τοῦ Συντάγματος θὰ λέγουν τὴν πλατείαν
πῶς τὴν ἐξετροχίασε μὲ τοὺς τροchioδρόμους.

Καὶ τῶρ' ἀρχίζει ὅπως πρὶν τὸ φοβερὸν αὐλάκωμα
καὶ βάρδα 'μπρὸς καὶ σκουντήμα καὶ σπρώξιμο καὶ πλάκωμα,
κι' ἀνάμνησις παντοτεινῇ τοῦ Πιτ Κωνσταντοπούλου,
ἐνὸς οὐρανοβάμονος τοῦ Στέμματος Συμβούλου,

ποῦ ἦτον εἰς τὸ πείσμα τοῦ καμὴλ' ἀληθινῇ
καθὼς αὐτὴν ποῦ ἔφεραν κι' ἐδῶ Ἀφρικανοί.

Ἄλλ' ὅμως σὰς παρακαλῶ, φιλτάτη παραμάννα,
πολὺ συχνὰ νὰ ἔρχεσθε σὰν κόμ' ἰλ φὸ κυρία,
νὰ πέρνωμεν τὰ τμήματα τῶν ἐκλογῶν παγάννα
κι' ἐνστάσεων ν' ἀκούωμεν παράπονα μυρία.

Εἰπῆτε δὲ παρακαλῶ, χωρὶς νὰ λείψ' ἡμέρα,
κι' εἰς ἄλλας συναδέλφους σὰς νὰ ἔρχωντ' ἐδῶ πέρα
μὲ τᾶσπρα τὰ φακίολια τῶν καὶ μὲ τοὺς κεκρυφάλους
νὰ βλέπωμεν τοὺς κόλπους τῶν, τοὺς ὄρμους, τοὺς ὑφάλους.
Τὰς παραμάννας πάντοτε κι' ἡγάπησα κι' ἡγάπων,
ἐφ' ᾧ καὶ μένω δούλος σὰς καὶ ταπεινὸς θεράπων.

Φ. — Ἐγὼ πηγαίνω, Περικλῆ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω...
ἐκάμα τὴν προσφώνησιν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἀναχωροῦν συγχρόνως
καὶ τραγουδοῦν κι' οἱ δὴ ὁ μαζὶ καὶ μέσα βράζει πόνος.)

Μιὰ παραμάνν' ἀντάμωσα, μιὰ ζηλεμένη κόρη...
τὴν εἶδα μέσα 'στὴ Βουλῇ
κι' ἤμουν ἀλάλητο πουλὶ
κι' ἀμούστακο ἀγόρι.

Μιὰ 'μέρα ποῦ καθόμασθε 'ψηλὰ 'στὸ θεωρεῖο
Μάρω, τῆς λέγω προπετής,
θὰ ἐκτεθῶ γιὰ Βουλευτῆς
καὶ θὰ γενῶ θηρίο.

Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἄρπαξε καὶ τὸ γλυκὸ τῆς στόμα
μοῦ εἶπε πῶς γιὰ συλλογαῖς,
γιὰ νταβατούρια κι' ἐκλογαῖς
εἶμαι μικρὸς ἀκόμα.

Μεγάλωσα κι' ἐπιλαχὼν ἐβγῆκα πέρα πέρα...
τὰ λόγια τῆς δὲν λησμονῶ
κι' ὅλο μ' ἐνστάσεις κοπανῶ
καβουρδιστὸν ἀέρα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐπὶ χρυσᾷ, ποιήματα μὲ μουσικὴν γλυκεῖαν,
κατάλληλα εἰς τὴν μικρὰν τῶν Παίδων ἡλικίαν,
τοῦ Κωνσταντίνου Διακίμου πολυτίμου βιβλίον,
τοῦ Πυθαγόρα τὰ σοφὰ διδάγματα ἐγγλεῖον.

Ξενομανία, Λάκαρη καινούρια κομωφία
εἰς μίαν πρᾶξιν μοναχικὴν ὀλέει Ἀστικόν,
ἐκεῖ καὶ χάριτες κοιμῆς μεγάλῃ ἀφειδίᾳ
καὶ δεκαπεντασύλλαθοι μέρου ἀρμονικόν.

Οἱ ράβδαι Ἀφρονόπουλοι ἐφῆραν χίλια μυρία
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀθανάτα κασιμέρια,
ποῦ κάθε γνώστης τοῦ συμφορᾶ μοναδικὰ τὰ κρίνει,
ποῦ μπαίνει κακομαγειρούσας καὶ βγαίνεις φηγουρίνι.
Ὅσα γιὰ τὴν κομψότητα καθένας σὰς τὸ ξέρει
πῶς τούτα τὰ ραφτάδικα δὲν ἔχει ἄλλο τᾶρι.
Τεχνίται ἀπαράμιλλοι ἀμφοτέρου ὁμοῦ
καὶ γελαστοὶ σὰς καρτεροῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.